

endelig Vedtagelse af Loven her uden at give den en saadan Form, som nogenkunde kunde passe med Landstingets Anstuelser, thi hvis § 44 blev forandret til, hvad den var i den oprindelige Lov, tror jeg ikke, at Lands-tinget kunde have Noget imod at gaa ind paa Loven, naar man forresten kunde blive enig om Kompensationen, og blev man derimod ikke enig derom i Fællesudvalget, ja saa falder hele Sagen naturligvis, saa kan man næsten ikke tænke sig det Tilfælde, at en saadan provisorisk, kan man næsten kalde det, en saadan svævende Lov skulde faae kongelig Sanction og spille en saadan Rolle. Jeg skal ikke følge den ærede Ordfører paa alle de Fantasier, han opstillede om Følgerne deraf; jeg tror virkelig, at jeg er berettiget til at kalde det noget fantastisk. Følger man derimod det af mig stillede Forslag, hvad vil Følgen saa blive deraf? Det vil, haaber jeg, blive den, at Sagen kommer tilbage til Udvalget og, forsaavidt man der kan enes om et Forslag om, hvilket Beløb man vil renoncere paa af Kompensation, og tillige indsætte § 44 i dens oprindelige Skikkelse, saa var der et Grundlag, hvorpaa en videre Forhandling med Folkethinget kunde finde Sted. Og hvis da Folkethinget tilbageviste et saadant Forslag, ja saa vilde der — jeg skjønner ikke rettere — for Landstinget være opnaaet noget meget Betydeligt. Thi for det Første vilde Landstinget da i Gjerningen virkelig have viist Smødekommen for at faae denne Lov endelig vedtagen, og for det Andet vilde Landstinget da have indfriet sit Løfte om Smødekommen, og endelig vilde netop derved det fremkomme, at man ikke vilde tilregne Landstinget det som Skyld, at dette Lovforslag blev slaaet ihjel, men Skylden derved vilde komme til at hvile paa Folkethinget, der ikke vilde gaa os yderligere saa meget imøde, som man efter Himelighed og Villighed maatte fordre. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale mit Forslag. Jeg tror at have godtgjort, at Folkethinget virkelig har viist Smødekommen i Gjerning, at Landstinget endnu kun har viist Smødekommen i Løfter, at Resultatet af Vedtagelsen af Flertallets Forslag vil være en Skrivelægelse af dette høist vigtige og saa mange og store Interesser berørende Forslag, og endelig, at hvis man vedtager mit Forslag, vil der være ialtfald en Mulighed for, at Sagen kan tilendebringes. Jeg siger en Mulighed, og jeg skal ikke, saaledes som den ærede Ordfører har gjort, hyltre mig om, hvad der vil kunne forhandles i Fællesudvalget; det er Noget, intet Menneske veed, men vi maa gaa ud fra, at der vil blive for-

handlet ærligt og oprigtigt for at naae et heldigt Resultat. Derpaa maa vi støtte os. Vrister dette Haab, er Skylden ialtfald ikke Landstingets, men saa kommer den til at hvile andetsteds. En æneste Ting maa jeg tillade mig endnu at gjøre opmærksom paa, og det er, at efter den Erklæring, som Flertallet har givet som Motivering af sit Forslag til Beslutning, forekommer det mig, at det dog selv, tiltrods for hele den Argumentation, som den ærede Ordfører har givet, ikke har været saa aldeles overbevist om, at hele Thinget vilde slutte sig til den Anstuelse, der er udtalt i Beslutningen, thi der er udtrykkelig sagt, at Flertallet af Udvalget ikke vil paatage sig i en saa vigtig Sag Ansvar for at lade Sagen blive liggende i Udvalget, med andre Ord: lade den visne hen. Det vil altsaa sige, at man vil have en Tilfjendegivelse af Thinget om, hvorvidt man har Ret i sin Opfattelse, eller om man besinder sig paa urette Wei.

Ordføreren (Mazén): Hvad den første ærede Taler bemærkede til Støtte for sit Forslag, antager jeg i det Væsentlige allerede paa Forhaand er imødegaaet i det, som jeg før udtalte, og jeg skal derfor ikke igjen komme tilbage dertil. Vi kunne ikke trøste os med, at vi ikke opgive vor Indflydelse paa Kompensationspørgsmaalet, naar vi ville følge Mindretallet, thi Sagen kommer fra første Færd i en uheldig Stilling, naar vi først votere Nedgangen og saa skulle behandle Kompensationspørgsmaalet. Vi ere derved komne under et Tryk, som vi i Statskassens Interesse maa værges os imod at udsætte Sagen for, og det er fra dette Synspunkt, at vi fastholde Samtidigheden af Voteringen af Nedgangen og af Dækningen. Jeg tiltaar ogsaa, at det undrer mig, at ikke Alle ere enige om dette, idet det forekommer mig, at den anden Fremgangsmaade er saa underlig forkert og stiller Forholdet saaledes paa Hovedet, at jeg slet ikke kan gaa med dertil. Men jeg ser, at der er Andre, der maa have en anden Mening. Naar det ærede 7de Medlem for 1ste Kredts (Broberg) mente, at vi lagde for stor Betydning i § 44, har jeg tilladt mig, saa godt jeg formaade, at udvikle, hvorfor den i Virkeligheden betegner en ganske anden principiel Fremgangsmaade end den, vi kunne være med til, hvorledes den i saa mange Retninger vil vise en ganske anden Wei end den, som vi i Realiteten maa anse for god. Og naar den ærede Taler mente, at vi dog tildels skulde kunne følge den, saa kan jeg ikke erkjende Holdbarheden af hans Grunde. Jeg antager, at den ærede Taler ved sit